

Darius Kundrotas

IZRĀĒLIS
IR
DĀGONYS

DIEVO
PLĀNE

MALONĒS ŽINIA

www.maloneszinia.lt

TURINYS

Trys Dievo bendravimo su žmonija laikotarpiai _____	5
Praeities laikotarpis _____	6
Dabartinis laikotarpis ir pagrindiniai jo bruožai _____	13
Ateities laikotarpis _____	17

TRYS DIEVO BENDRAVIMO SU ŽMONIJA LAIKOTARPIAI

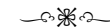
Diena iš dienos kiekvienas nuolat susiduriame su praeitimi, dabartimi ir ateitimi. Atsikėlę pirmadienį, kuo nors užsiimame, dirbame, dienos pabaigoje einame miegoti. Atsikėlę antradienio rytą, pirmadienį jau vadiname vakarykšte diena – praeitimi, o rytojaus dieną – ateitimi.

Laiko sąvoką tai pat suvokiame ir plačiau: šiandien gyvendami nepriklausomoje Lietuvos Respublikoje, kurioje vykdoma tam tikra politika ir laikomasi tam tikros tvarkos, vadiname ją šiandienos, dabartine Lietuva. Tačiau puikiai mename ir „vakarykštę“ Lietuvą – Lietuvos Tarybų Socialistinę Respubliką, kurioje taip pat buvo vykdoma tam tikra tvarka. Kitais žodžiais tariant, anksčiau gyvenome pagal praeities santvarką, šiandien gyvename pagal dabartinę santvarką, esančią mūsų šalyje. Kada nors galbūt ir ši santvarka pasikeis. Bet tai jau ateitis.

Lygiai toki patį kintančių „santvarkų“ principą matome ir Biblijoje. Čia taip pat randame tris laikotarpius – praeities, dabarties ir ateities, kuriuose vykdoma konkreti, tam laikotarpiui būdinga tvarka, skirta tuo metu gyvenantiems žmonėms.

Knygoje naudojamos citatos –
iš angliškiosios KJV Biblijos

© 2009
Čikaga

PRAEITIES LAIKOTARPIS

Laiške efeziečiams apaštalas Paulius rašo:

*„Todėl atsiminkite, kad jūs, **praeityje** būdami kūnu pagonys, vadinami Neapipjaustymu tu, kurie vadinosi Apipjaustymu, rankomis atliktu kūne; kad **anuo laiku** jūs buvote be Kristaus, atitolinti nuo Izraelio sandraugos ir svetimi pažado sandoroms, neturintys jokios vilties ir be Dievo pasaulyje“ (Ef 2:11-12).*

Apaštalas Paulius, Dievo paskirtas pagonių apaštalas, rašo Efezo miesto bažnyčiai, kurios nariai – pagonys. Šiose laiško eilutėse galime pastebėti tris svarbius dalykus. Visų **pirma**, šiose eilutėse kalbama apie praeities laikotarpį:

„kad jūs, praeityje būdami kūnu pagonys...“

Antra – čia rašoma, kad praeityje pagonys buvo vadinami Neapipjaustymu, juos taip vadino Apipjaustymas.

Trečia – pagonys „praeityje, **anuo laiku buvo be Kristaus, atitolinti** nuo Izraelio sandraugos ir **svetimi** pažado sandoroms, **neturintys jokios vilties ir be Dievo** pasaulyje“.

Kaip matome, praeityje išskiriamos dvi žmonių grupės – Apipjaustymas ir Neapipjaustymas. Pastaroji grupė buvo be Kristaus, svetima Izraeliui, be vilties ir be Dievo pasaulyje. Ką reiškia Apipjaustymas, ir kas Neapipjaustymas? Iš šių eilučių matome, kad Neapipjaustymas – tai praeityje buvusieji pagonys, o Apipjaustymas – tai Izraelio tauta, nuo kurių pagonys buvo atitolinti.

Pažvelgkime į istoriją ir išsiaiškinkime Apipjaustymo atsiradimą bei jo priežastis.

Pradžios knygoje rašoma:

*„Na, o **VIEŠPATS** tarė Abramui: ‘Eik iš savo šalies ir iš savo giminių, ir iš savo tėvo namų į šalį, kurią aš tau parodysiu; ir **iš tavęs aš padarysiu didelę tautą** ir tave laiminsiu, ir padarysiu didį tavo vardą; ir tu būsi palaiminimas; ir aš laiminsiu tuos, kurie tave laimina, ir prakeiksiu tą, kuris tave prakeikia; ir tavoje bus palaimintos visos žemės šeimos’“ (Pr 12:1-3).*

Dievas pasiūkia Abraomą, išskirdamas jį iš tautų tarpo. Viešpats tai daro su labai svarbiu tikslu – Jis nori iš Abraomo palikuonių padaryti didelę tautą, kuri būtų pagrindinė pasaulio tauta, kad tik per ją kitos tautos būtų palaimintos. Kas laimins iš Abraomo kilusią tautą – tas irgi bus palaimintas, o kas prakeiks Abraomo palikuonis, tas bus prakeiktas.

Vėliau matome, kaip Dievas sudaro su Abraomu sandorą:

*„Ir aš sutvirtinsiu savo sandorą tarp savęs ir tavęs bei tavo sėklos po tavęs per jų kartas kaip amžiną sandorą, kad būčiau Dievas tau ir tavo sėklai po tavęs. Ir aš **duosiu tau ir tavo sėklai po tavęs šalį**, kurioje tu esi ateivis, visą Kanaano šalį, amžinai nuosavybei; ir aš būsiu jų Dievas’. Ir Dievas tarė Abramui: ‘Todėl tu laikykis mano sandoros, tu ir tavo sėkla po tavęs per jų kartas. Ta yra mano sandora, kurios jūs turite laikytis, tarp manęs ir savęs bei tavo sėklos po tavęs; **kiekvienas berniukas tarp jūsų bus apipjaustytas**. Jūs apipjaustykite savo apyvarpės kūną; ir **tai bus sandoros ženklas tarp manęs ir jūsų**. Ir kas tarp jūsų yra aštuonių dienų amžiaus, bus apipjaustytas – kiekvienas berniukas per jūsų kartas: kas gimęs namuose ar iš kurio svetimšalio už pinigų nupirktas, kuris nėra tavo sėkla. Būtinai turi būti apipjaustytas gimusysis tavo namuose ir už tavo pinigų nupirktasis; ir mano sandora jūsų kūne bus amžina sandora. O neapipjaustytas berniukas, kurio apyvarpės kūnas nėra apipjaustytas, ta siela bus iškirta iš savo tautos; jis yra sulaužęs mano sandorą’“ (Pr 17:7-14).*

Dievas pažada Abramui, kad jo sėkla, jo palikuonys, paveldės šalį, ir Jis bus jų Dievas per amžius. Savo ruožtu Dievas liepia Abraomo palikuonims apsipjaustyti, kad galėtų paveldėti Dievo pažadus. Taip Dievui priklausanti grupė žmonių, kuriems Jis davė pažadus

bei sandoras, tampa Apipjaustymu. Praeityje priklausyti šiai grupei žmonių buvo didžiulė privilegija, nes visi Dievo pažadai buvo skirti būtent jai.

Vėliau, kaip žinome, Abraomui gimė Izaokas, o Izaokui – Jokūbas, kurį Dievas praminė Izraeliu ir jam patvirtino visus Abraomui duotus pažadus bei sandoras. Dar po kiek laiko Dievas pašaukė Savąjį atstovą – Možę, per kurį Izraelio tautai davė Įstatymą. Šis duotas Dievo Įstatymas dar labiau pabrėžia skirtumą tarp Apipjaustymo ir Neapipjaustymo.

Pažvelkime į keletą Rašto eilučių, kuriose išryškintas šis Izraelio tautos išskirtinumas:

„Taip sakyk Jokūbo namams ir pranešk Izraelio vaikams: ‘Jūs matėte, ką aš padariau egiptiečiams, ir kaip aš nešiau jus ant erelio sparnų, ir atgabenau jus pas save. Taigi dabar, jei tikrai paklusite mano balsui ir laikysitės mano sandoros, tuomet jūs man būsite ypatinga brangenybė viršum visų tautų; nes visa žemė yra mano. Ir jūs man būsite kunigų karalystė ir šventa tauta’. Šitie yra žodžiai, kuriuos tu kalbėk Izraelio vaikams“ (Iš 19:3-6).

„Nes argi yra tokia didelė tauta, kuri turi Dievą taip arti prie jos, kaip VIEŠPATS, mūsų Dievas yra visuose dalykuose, dėl kurių mes jo šaukiamės? Ir argi yra tokia didelė tauta, kuri turi tokių teisingų įsakų bei nuosprendžių, kaip visas šitas įstatymas, kurį aš šiandien pateikiu jūsų akivaizdon?“ (Ist 4:7-8)

„Bet aš jums tariau: ‘Jūs pavaldėsitė jų žemei, ir aš ją jums duosiu nuosavybėn, šalį, plūstančių pienu ir medumi’; aš esu VIEŠPATS, jūsų Dievas, kuris jus atskyrčiau nuo kitų tautų. O jūs būkite man šventi; nes aš, VIEŠPATS, esu šventas ir jus išskyrčiau iš kitų tautų, kad jūs būtumėte mano.“ (Kun 20:24, 26)

„Jie yra izraelitai; kuriems priklauso įvaikystė ir šlovė, ir sandoros, ir įstatymo leidyba, ir Dievo tarnystė, ir pažadai; kurių yra tėvai, ir iš kurių pagal kūną atėjo Kristus, kuris yra virš visų – palaimintas Dievas per amžius. Amen“ (Rom 9:4-5).

Atidžiai paskaičius šias Rašto eilutes nesunku suprasti, kad Izraelio tauta buvo išskirtinė tauta, vienintelė Dievo tauta, atskirta nuo kitų tautų. Niekas praeityje negalėjo Viešpaties vadinti savo Dievu, tik Izraelio tauta.

Tuo tarpu, praeityje, kai Izraelis, kaip matėme, buvo Dievo tauta, mes, pagonys, „*buvome be Kristaus, be vilties, be Dievo pasaulyje*“. Deja, Dievas su pagonimis nebuvo sudaręs jokių sandorų, nebuvo davęs jokių pažadų ar Rašto. O ir Kristus buvo atėjęs vien pas Izraelio tautą. Tuo nesunkiai įsitikiname skaitydami Mato, Morkaus, Luko ir Jono Evangelijas – tai, dėl ko buvo atėjęs Jėzus Kristus, buvo skirta Izraelio tautai:

*„Bet jis atsakydamas tarė: ‘Aš esu siųstas **tik pas pražuvusias Izraelio namų avis**‘“ (Mt 15:24).*

Liūdna girdėti bažnyčiose pastorius, kurie, atsivertę Mato, Morkaus, Luko ar Jono Evangelijas, skelbia jas kaip šiandienos krikščionių gyvenimo pagrindą, kai tuo tarpu pats Jėzus aiškiai pasakė, kad Jo misija, aprašyta šiose keturiose Evangelijose, buvo skirta ne mums, bet Izraelio tautai.

Savo apaštalų Jėzus, kaip galime matyti, taip pat nesiuntė mums, pagonims. Jis juos siuntė tik Izraelio tautai:

*„Tuos dvylika Jėzus išsiuntė ir jiems įsakė, sakydamas: ‘**Neikite keliu pas pagonis ir neikite į joki samariečių miestą; bet verčiau eikite pas pražuvusias Izraelio namų avis**‘“ (Mt 10, 5-6).*

Po Jėzaus Kristaus pakilimo į dangų Izraelio tikintieji, vadinami „mažąja kaimene“, Sekminių dieną gavo Šventąją Dvasią. „Mažosios kaimenės“ lyderis Petras, Dievo Dvasios pripildytas kreipėsi į Izraelio tautą:

*„Judėjos vyrai ir visi, kurie gyvenate Jeruzalėje; tebūna jums tai žinoma, ir klausykite mano žodžių... [...] Todėl tegul tvirtai žino **visi Izraelio namai**, jog Dievas tą patį Jėzų, kurį jūs nukryžiuavote, padarė Viešpačiu ir Kristumi...“ [...] Tada Petras jiems tarė: „Apsigalvokite, ir kiekvienas iš jūsų*

tepasikrikštija Jėzaus Kristaus vardu nuodėmių atleidimui, ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną. Nes pažadas yra jums ir jūsų vaikams, ir visiems, esantiems toli, kuriuos pašauks Viešpats mūsų Dievas“ (Apd 2:14, 36, 38-39).

*„Ir tai pamatęs Petras atsakė tautai: **‘Izraelio vyrai [...]** Abraomo ir Izaoko bei Jokūbo Dievas, mūsų tėvų Dievas, pašlovino savo Sūnų Jėzų, kurį jūs atidavėte ir jo išsigynėte Piloto akivaizdoje, kai tas buvo nusprendęs jį paleisti [...] Taip, ir visi pranašai nuo Samuelio ir tų, kurie sekė vėliau, kiek tik jų yra kalbėję, taip pat išpranašavo apie šitas dienas. **Jūs esate vaikai pranašų ir sandoros, kurią Dievas sudarė su mūsų tėvais, sakydamas Abraomui: „Ir tavo sėkloje bus palaimintos visos žemės giminės.“** Jums pirmiems Dievas, prikėlęs savo Sūnų Jėzų, pasiuntė jį palaiminti jus, nukreipdamas kiekvieną iš jūsų nuo jūsų neteisybių“ (Apd 3:12-13, 17, 24-26).*

Kaip matome vėl ir vėl, Petras nesikreipė į neapipjaustytus pagonis – jis kalbėjo vien Izraelio tautai, ragindamas juos apsigalvoti ir tikėti Jėzumi Kristumi, nes pirmiausia jiems buvo prikeltas Jėzus Kristus – tokie buvę Dievo pažadai, sandoros ir palaiminimai Izraelio tautai.

Kai „mažoji kaimenė“ skelbė Dievo žodį, juos pradėjo persekioti priešiška nusiteikę Izraelio kunigai ir tautos vyresnieji, todėl tikintieji buvo išsklaidyti:

*„Todėl tie, kurie buvo išsisklaidę, ėjo visur skelbdami žodį. [...] Na, o tie, kurie buvo plačiai išsisklaidę dėl persekiojimo, kuris kilo dėl Stepono, keliavo iki Finikijos ir Kipro, ir Antiocho, **skelbdami žodį niekam kitam, o vien tik žydams“** (Apd 8:4, 11:19).*

Net ir išsisklaidę tarp pagonių tautų tikintys žydai neskelbė pagonims, o vien žydams.

Iš visų šių, aukščiau pacituotų Rašto eilučių matome, kad praeityje Dievas buvo atskyręs Izraelio tautą nuo pagonių, t.y. Apipjaustymą nuo Neapipjaustymo. Izraelio tauta anuo metu be jokių abejonų Dievo plane buvo pirmoje vietoje, o pagonys, tuo tarpu tarsi neegzistavo. Tai matome visame Senajame Testamente, taip pat Mato-Jono Evangelijose ir Apaštalų darbų knygos pirmoje pusėje.

Kas gi tuo metu dėjosi su pagonimis? Jeigu jie buvo paskutinėje vietoje, ar jie neturėjo visiškai jokios vilties būti išgelbėtai?

Norėdamas iš Abraomo palikuonių sukurti Izraelio tautą, pašaukęs Abraomą, Dievas jam pasakė:

„Aš laiminsiu tuos, kurie tave laimina, ir prakeiksiu tą, kuris tave prakeikia; ir tavyje bus palaimintos visos žemės šeimos“ (Pr 12 sk.).

Dievas pažadėjo palaiminti visas pasaulio tautas per Abraomo palikuonis – Izraelio tautą. Kas laimino Izraelį, tas susilaukė palaiminimo. Praeityje pagonims tai buvo vienintelis kelias gauti palaiminimą iš Dievo. Beje, kaip galime pastebėti, tokia sąlyga pagonims galiojo ne tik visame Senajame Testamente, bet ir dalyje Naujojo Testamento. Jono evangelijoje skaitome, kaip Jėzus kalba pagonei samarietėi:

„Jūs nežinote, ką garbinate; mes žinome, ką garbiname, nes išgelbėjimas yra iš žydų“ (Jn 4:22).

Taip pat pas Jėzų kreipėsi pagonis romietis:

*„Ir vienas šimtininko tarnas, kuris jam buvo brangus, sirgo ir buvo arti mirties. Ir išgirdęs apie Jėzų, jis pasiuntė pas jį žydų vyresniusius, maldaudamas jo, kad jis ateitų ir išgydytų jo tarną. Ir atėję pas Jėzų jie primygtinai jo maldavo, sakydami, kad **‘Jis yra vertas, kad jis jam tai padarytų, nes jis myli mūsų tautą ir jis pastatė mums sinagogą’**“ (Lk 7:2-5).*

Šis pagonis buvo vertas Dievo palaiminimo, nes jis palaimino žydus.

Taip pat Jėzus kalbėjo kitai pagonei:

*„Moteris buvo graikė, sirofiniečių tautybės; ir ji maldavo jo, kad jis išvartų velnią iš jos dukters. Bet Jėzus jai tarė: ‘Tegul pirmiau vaikai būna pasotinti, nes **nedera imti vaikų duonos ir mesti ją šunims**’“ (Mk 7:26-27).*

Šunimis Senajame Testamente buvo vadinami pagonyš. Jėzus sako, kad nedera imti Izraelio vaikų duonos, jiems skirtų palaiminimų ir juos duoti šunims – pagonims. Pirmiausia buvo būtina, kad būtų pasotinta, palaiminta ir išgelbėta Izraelio tauta, o tik po to turėjo ateiti pagonių eilė, tik po to pagonyš galėjo gauti išgelbėjimą iš žydu.

Ilgai atmesdama Jėzaus pasiūstų dvylikos apaštalų ir kitų tikinčiųjų žydu skelbiamą Karalystės evangeliją, Izraelio tauta nupuolė, griuvo. Logiškai maštant, griuvus Izraelio tautai, pagonių reikalai turėjo gerokai pablogėti. Jei pagonims išgelbėjimas ateina tik per Izraelio tautą, o ji nupuolusi, vadinasi, išgelbėjimas turėjo dar labiau atitolti, turėjo nebelikti jokios vilties.

Tačiau atsitiko netikėtas dalykas – pagonyš sulaukė išgelbėjimo neatsižvelgiant į beviltišką Izraelio padėtį. Apaštalų darbų devintame skyriuje skaitome apie žmonijos istorijoje įvykusį lemtingą įvykį, atvėrusį duris naujai epochai, Biblijoje vadinamai „Dabartiniu laiku“. Tuomet Dievas pradėjo vykdyti naują programą – visai kitokią nei ta, kuri buvo vykdoma Senajame Testamente, keturiose Evangelijose bei Apaštalų darbų knygos pirmoje pusėje.

DABARTINIS LAIKOTARPIS IR PAGRINDINIAI JO BRUOŽAI

Biblijoje skaitome apie religingą žyda, vardu Saulius, kuris persekiojo Jėzaus mokinius, tikinčius žydus, ir sodino juos į kalėjimą. Vykdydamas savo „misiją“ jis keliavo į Damaską. Netikėtai kelyje jam pasirodė Kristus. Vargu, ar Saulius tikėjosi, kad šis Kristus pasirodymas taip pakeis visos žmonijos istoriją, kad net ir šiandien mes gyvensime to įvykio įtakotuose pasikeitimuose.

Saulius, kuris vėliau vadinamas apaštalų Pauliumi, taip rašo apie šį ypatingą įvykį:

*„Ir aš dėkoju Kristui Jėzui, mūsų Viešpačiui, kuris įgalino mane, nes jis palaikė mane ištikimu, pastatydamas į šitą tarnystę; kuris **anksčiau buvau piktžodžiautojas ir persekiotojas, ir kenkiantis, bet gavau gailestingumą, nes tai dariau nežinodamas, per netikėjimą. Ir mūsų Viešpaties malonė buvo be saiko su tikėjimu ir meile, kurie yra Kristuje Jėzuse. Šitas yra ištikimas pasakymas ir vertas visiško pritarimo, kad Kristus Jėzus atėjo į pasaulį išgelbėti nusidėjėliu, iš kurių aš esu **pirmasis**. Tačiau dėl šios priežasties gavau pasigailėjimą, kad **manyje pirmajame Jėzus Kristus parodytų visą ilgą kantrybę kaip pavyzdį tiems, kurie po to įtikės juo amžinajam gyvenimui**“ (1Tim 1:12-16).***

Žvelgdamas į savo praeitį Paulius ne tik išpažįsta preityje jo padarytą žalą, kuomet jis piktžodžiavo Dievui ir persekiojo tikinčiuosius, bet taip pat pareiškia ir vieną labai svarbų dalyką: Jėzus Kristus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėliu, pradedant nuo Pauliaus, paties pirmojo nusidėjėlio.

Gali kilti klausimas – argi Paulius buvo pirmasis nusidėjėlis žmonijos istorijoje, kurį reikėjo išgelbėti? Be abejonės – ne. Juk visi žmonės iš Adomo paveldėjo nuodėmingą prigimtį. Pats Jėzus dar prieš Pauliaus išgelbėjimą buvo atėjęs pas žydus gelbėti „pražuvusių Izraelio avių“. Čia gi turime suprasti, kad kalba eina apie tai, kad Kristus, pasirodęs Pauliui, pradeda gelbėti naują nusidėjėlių grupę.

Šioje grupėje žmonių Paulius yra pats pirmasis, kurį Dievas išgelbėjo **per Savo malonę ir ilgą kantrybę**. Dievas pradėjo vykdyti kažką visiškai naujo, ko anksčiau nebuvo.

Štai, ką rašo Paulius Laiške romiečiams:

„Tad aš sakau: ar jie [Izraelis] suklypo, kad pargriūtų? Apsaugok Dieve, bet verčiau per jų griuvimą išgelbėjimas atėjo pagonims“ (Rom 11:11).

Žinome, kad praeityje Dievas buvo Izraelio tautos Dievas, išgelbėjimas buvo arčiausias žydams, o pagonys tuo metu buvo „be Kristaus, neturintys vilties, be Dievo pasaulyje“. Anuo metu mums, pagonims, išgelbėjimas buvo prieinamas tik per Abraomui duotus pažadus – tik per Izraelį galėjo būti palaimintos visos žemės tautos.

Tačiau štai dabar viskas apsvirtė aukštyn kojomis. Dievas tarsi sukeitė kozirius, pradėdamas naują žaidimą, pradėdamas naujos grupės gelbėjimo programą. Todėl šiandien mums nebereikia laiminti Izraelio tautos, idant būtume išgelbėti – šiandien išgelbėjimas nebėra iš žydų (kaip anksčiau kalbėjo Jėzus), bet atvirkščiai – Izraeliui pasitraukus iš akiračio. Toks pasikeitimas visiškai naujas ir svetimas Senojo Testamento, Mato, Morkaus, Luko, Jono ir Apaštalų darbų pirmos pusės raštams. Apie tai Dievas anksčiau nieko panašaus nekalbėjo ir nepranašavo. Šį pasikeitimą pirmą kartą aptinkame tik Pauliaus laiškuose – jam vieninteliui Kristus tai apreiškė.

Kristus, išgelbėjęs Paulių, pasiuntė jį pas pagonis, kuriems jis rašo:

„Nes aš kalbu jums, pagonys, kadangi aš esu pagonių apaštalas, aš aukštinu savo tarnybą“ (Rom 11:13).

„Dėl šios priežasties aš, Paulius, Jėzaus Kristaus kalinys dėl jūsų, pagonių, jeigu esate girdėję apie Dievo malonės paskirstymą, man duotą dėl jūsų. Man, mažesniai už mažiausiąjį iš visų šventųjų, yra duota ši malonė, kad aš tarp pagonių skelbčiau neištiriamus Kristaus turtus“ (Ef 3:1-2, 8).

Tas, kuris praeityje buvo Izraelio Dievas ir tik Izraeliui buvo davęs pažadus, sandoras ir Raštą, štai dabar siunčia naują pasiuntinį, pagonių apaštalą su **nauja** gera naujiena iš Dievo, kuri skelbia visai

ką kita tam, kas buvo skelbiama praeityje, Senojo Testamento laikais

Isivaizduokite: jūs esate žydas, vaikštote į sinagogą, šlovinate Izraelio Dievą, švenčiate žydų šventes, skaitote Mozės įstatymą, vedate veršius kunigams, kad tieji atliktų aukas už jūsų nuodėmes, duodate dešimtines, džiaugiatės savo gyvenimu. Bet štai vieną rytą prie jūsų prieina žmogus ir sako, kad Dievas jau nebe Izraelio Dievas, bet pagonių Dievas; kad Dievas pasiuntė pagonims pasiuntinį su nauja, jiems skirta žinia. Iš tikrųjų, turėtumėte visą gyvenimą nugyventi būdamas žydu, kad žydiškai į tai sureguotumėte. Senojo Testamento laikais taip pasakiusi žmogų būtų galima pavadinti piktžodžiautoju ir su didžiuliu malonumu užmėtyti jį akmenimis...

Skaitant pagonių bažnyčioms rašytus Pauliaus laiškus sužinojome, kad dabar nebėra skirtumo tarp žydų ir pagonių, dabar nebėra skirtumo tarp Apipjaustymo ir Neapipjaustymo:

„Nes Kristuje Jėzuje nenaudingas nei apipjaustymas, nei neapipjaustymas, bet tik naujas sutvėrimas“ (Gal 6:15).

„Nėra nei žydo, nei graiko, nėra nei vergo, nei laisvojo, nėra nei vyriškos lyties, nei moteriškos lyties“ (Gal 3:28).

„Apipjaustymas yra niekas ir neapipjaustymas yra niekas, bet Dievo įsakymų laikymasis“ (Rom 7:19).

Senajame Testamente, Mato-Jono Evangelijose ir pirmoje Apaštalų darbų knygos pusėje toks pareiškimas – neva nėra skirtumo tarp Neapipjaustymo ir Apipjaustymo, buvo laikomas piktžodžiavimu, nes anuo laiku buvo didžiulis skirtumas, ar tu esi apipjaustytas ar neapipjaustytas.

Šiandien gi to skirtumo nebėra. Ir taip yra todėl, kad dabartiniame amžiuje Pauliaus laiškuose skelbiama kitokia žinia nei ta, kuri buvo skelbiama Senajame Testamente, Mato-Jono raštuose ir pirmoje Apaštalų darbų knygos pusėje. Anuo laiku buvo skelbiama žinia, skirta Apipjaustymui, nes Dievas buvo jų Dievas. Jei Biblijoje neturėtume Pauliaus laiškų, tai ir nežinotume, kad šiandien nėra skirtumo tarp Apipjaustymo ir Neapipjaustymo ir to, kad Izraelio tautai nupuolus pagonims atėjo išgelbėjimas.

Tai, ką Paulius surašė savo laiškuose, jis vadina „paslaptimi“ – apie tai Dievas praeityje nekalbėjo. Pažiūrėkime. Paulius rašo:

„Dėl šios priežasties aš, Paulius, Jėzaus Kristaus kalinys dėl jūsų, pagonių, jeigu esate girdėję apie Dievo malonės paskirstymą... [...] ...kaip apreiškimu jis man atskleidė paslaptį (kaip aš anksčiau parašiau keletu žodžių, iš kurių, kai skaitote, galite suprasti mano pažinimą Kristaus paslapties), kuri kitais amžiais nebuvo atskleista žmonių sąnums... [...] ...kuri nuo pasaulio pradžios buvo paslėpta Dieve... [...] ...paslaptis, kuri buvo nutylėta nuo pasaulio pradžios, bet dabar atskleista“ (Ef 3:1-5, 9; Rom 16:25-26).

Tai, kas anksčiau buvo Dievo nutylėta ir nebuvo skelbiama Raš-te, dabar mums yra atskleista Pauliaus laiškuose.

Kaip kiekvienas laikotarpis Biblijoje turi savo pabaigą, taip ir dabartinis laikotarpis užsibaigs. Laiške romiečiams rašoma:

„Nes aš nenoriu, broliai, kad jūs būtumėte nežinantys šios paslapties, kad jūs nebūtumėte išmintingi savo pačių pasipūtimais; jog Izraelį yra dalinai ištikęs aklumas, kol ieis pagonių pilnatvė“ (Rom 11:25).

Šiuo metu Izraelio tauta yra akla, kol mes, pagonys, įeisime, kol bus pilnas skaičius išgelbėtųjų. O kai įeis pagonių pilnatvė, t.y. kai bus surinktas visas Kristaus kūnas, tuomet bus laikas jį pasiimti. Laiške tesalonikiečiams rašoma apie mūsų paėmimą į dangų pas Viešpatį:

„Nes pats Viešpats nusileis iš dangaus su šauksmu, su archangelo balsu ir su Dievo trimitavimu, ir mirusieji Kristuje prisikels pirmi; tuomet mes, gyvieji, pasilikusieji, kartu su jais būsime pagauti į debesis susitikti su Viešpačiu ore, ir taip mes visada būsime su Viešpačiu“ (1Tes 4:16-17).

Po mūsų Paėmimo pasibaigs dabarties laikas, nes pagonių pilnatvė bus paimta, Kristaus kūnas bus pagautas į orą. Viskas, dėl ko Dievas buvo sukūręs dabartinį laiką, bus įgyvendinta.

Kas gi bus toliau..?

ATEITIES LAIKOTARPIS

Įėjus pagonių pilnatvei ir po to, kai mes būsime paimti, įvyks tai, apie ką toliau rašoma Laiške romiečiams:

„Ir taip bus išgelbėtas visas Izraelis, kaip yra parašyta: ‘Iš Siono ateis Išvaduotojas ir nukreips bedievybę nuo Jokūbo, nes ši yra mano sandora jiems, kai aš nuimsiu jų nuodėmes’“ (Rom 11:26-27).

Po dabartinio laikotarpio prasidės ateinantys laikai, kuomet Dievas vėl sugrįš prie Izraeliui duotų pažadų ir sandorų, apie ką buvo kalbėta Senajame Testamente. Ateityje Dievas Izraeliui sugrąžins Mylimosios tautos statusą, jie vėl bus Dievo tauta. Palaiminimai ir išgelbėjimas vėl bus skirti pirmiausia Izraelio tautai. Pagonys vėl turės laiminti Izraelio tautą, kad už tai gautų Dievo palaiminimą.

Mato evangelijoje Jėzus pasakoja savo mokiniams apie ateities laikus, kai Jėzus Kristus ateis į žemę ir kaip Karalius atsisis į Savo sostą Jeruzalėje:

„Kai žmogaus Sūnus ateis savo šlovėje, ir su juo visi šventi angelai, tada jis atsisis savo šlovės soste; ir prieš jį bus surinktos visos tautos, ir jis atskirs jas vieną nuo kitos, kaip piemuo atskiria savo avis nuo ožkų; ir jis pastatys avis savo dešinėje, bet ožkas kairėje. Tada Karalius sakys tiems, jo dešinėje: ‘Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite karalystę, paruoštą jums nuo pasaulio įkūrimo; nes aš buvau išalkęs, ir jūs davėte man maisto; aš buvau ištroškęs, ir jūs davėte man atsigerti; aš buvau ateivis, ir jūs priėmėte mane; nuogas, ir jūs mane apengėte; aš sirgau, ir jūs mane aplankėte; aš buvau kalėjime, ir jūs atėjote pas mane’. Tada teisieji atsakys jam, tardami: ‘Viešpatie, kada mes tave matėme išalkusį ir tave pavalgydinome? Arba ištroškusį, ir davėme tau gerti? Kada mes matėme tave ateiviu ir tave priėmėme? Arba nuoga, ir tave apengėme? Arba kada mes matėme tave sergantį ar kalėjime, ir atėjome pas tave?’ Ir Karalius atsakys ir tars jiems: ‘Iš tiesų aš sakau jums: kiek kartų jūs tai padarėte vienam iš šitų mažiausių mano brolių, jūs man padarėte’“ (Mt 25:31-40).

Kristus surinks visas pagonių tautas ir jas teis pagal Abraomui duotą pažadą – kas laimins Abraomą, iš jo gimusią Izraelio tautą, tą ir Dievas palaimins. Kristus „broliai“, minimi šiose Mato evangelijos eilutėse, yra „mažoji kaimenė“, įtikėję žydai (žr. Hbr 2:11-12, 16-17). Kaip savo žemiškoje tarnystėje Jėzus ėjo tik pas „Izraelio namų avis“, pas savo „brolius“ žydus, taip ir tie jo „broliai“, kuriuos pagonys ateityje pagirdys, pavalgydys ir visaip kaip rūpinsis, bus žydai, skelbiantys Karalystės evangeliją. Tie pagonys, kurie jais pasirūpins, susilauks Dievo palaiminimo.

Na, o tu, kurie nelaimins žydu, laukia pasmerkimas:

„Tada jis tars ir tiems kairėje: ‘Eikite nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, paruoštą velniui ir jo angelams; nes aš buvau išalkęs, ir jūs nedavėte man maisto; aš buvau ištroškęs, ir jūs nedavėte man atsigerti; aš buvau ateivis, ir jūs manęs nepriėmėte; nuogas, ir jūs manęs neaprengėte; sergantis ir kalėjime, ir jūs manęs neaplinkėte... Iš tiesų sakau aš jums: kiek tik kartų jūs to nepadarėte vienam iš šitų mažiausiųjų, jūs nepadarėte man’ (Mt 25:41-43, 45).

Ateinančiame amžiuje viskas bus taip, kaip buvo praeityje – Dievas vėl atskirs Apipjaustymą nuo Neapipjaustymo, Izraelį nuo pagonių tautų. Pagonys vėl bus žmonių grupė, kuri išgelbėjimą gauti gali tik per Izraelio tautą.

Ateinančiame amžiuje Dievas įvykdys visus pažadus ir pirmą išgelbės Izraelio tautą, sudarydamas su jais naują sandorą, pažadėtą Senajame Testamente:

„Štai, ateina dienos, – sako VIEŠPATS, – kai aš sudarysiu su Izraelio namais ir Judos namais naują sandorą: ne tokią sandorą, kokią sudariau su jų tėvais tą dieną, kai juos paėmiau už rankos, kad juos išvesčiau iš Egipto šalies; jie sulaužė šitą mano sandorą, nors aš buvau jiems vyras, – sako VIEŠPATS; bet šita bus sandora, kurią sudarysiu su Izraelio namais: po tų dienų, – sako VIEŠPATS, – aš įdėsiu savo įstatymą į jų vidų ir ji įrašysiu į jų širdis; ir aš būsiu jų Dievas, o jie bus mano tauta. Ir jie nei vienas nebemokys savo artimo ir nei vienas savo

brolio, sakydami: ‘Pažink VIEŠPATĮ; nes jie visi mane pažins, nuo mažiausio iki didžiausio, – sako VIEŠPATS, – nes aš atleisiu jų neteisybę ir jų nuodėmės nebeatsiminsiu’ (Jer 31:31-34).

Na, o po Izraelio išgelbėjimo pagonys ateis pas žydus ieškoti Dievo palaiminimų, kaip rašo pranašai:

„Kelkis, šviesk; nes atėjo tavo šviesa ir VIEŠPATIES šlovė ant tavęs patekėjo. Nes štai, tamsa apdengs žemę ir juodybė tautas, bet VIEŠPATS pakils ant tavęs, ir jo šlovė bus matoma ant tavęs. Ir pagonys ateis į tavo šviesą, ir karaliai į tavo patekėjimo skaistybę“ (Iz 60:1-3).

„Dėl Siono aš netylėsiu ir dėl Jeruzalės nenurimsiu, kol pasirodys jos teisumas, kaip šviesa, ir jos išgelbėjimas, kaip degantis žibintas. Pagonys pamatys tavo teisumą, ir visi karaliai tavo šlovę; tave vadins nauju vardu, kuriuo tave pramins VIEŠPATIES burna. Tu būsi šlovės vainikas VIEŠPATIES rankoje ir karališka diadema tavo Dievo rankoje“ (Iz 62:1-3).

„Taip, daug tautų ir stiprių tautybių ateis ieškoti kariuomenių VIEŠPATIES Jeruzalėje ir melstis VIEŠPATIES akivaizdoje‘. Taip sako kariuomenių VIEŠPATS: ‘Tomis dienomis atsitiks, jog dešimt žmonių iš visokiausių tautų kalbų nutvers, būtent nutvers už skverno tą, kuris yra žydas, sakydami: ‘Mes eisime su jumis, nes girdejome, kad Dievas yra su jumis’“ (Zch 8:22-23).

Kaip praeities laikotarpio Dievo veikla surašyta nuo Pradžios knygos iki Apaštalo darbų antrosios pusės, o dabartinio amžiaus veikla – Pauliaus laiškuose, taip ir ateinančių laikų mokslas yra užrašytas Raštuose.

Biblija yra surašyta dvasine tvarka – knygos yra sudėtos paeiliui, atsižvelgiant į laikotarpių eiliškumą. Pasibaigus dabartiniam laikotarpiui, prasideda ateities laikai, pranašystėje vadinami „paskutinėmis dienomis“. Po dabartinių laikų autoriaus Pauliaus raštų prasideda Dievo mokslas ateinančių laikų tikintiesiems.

Pats pirmasis raštas, einantis po Pauliaus laiškų, – Laiškas hebrajams. Yra įvairių nuomonių, kas parašė šį laišką. Kiekvienas Biblijoje esantis laiškas paprastai prasideda autoriaus vardu. Visų savo laiškų pirmose eilutėse Paulius prisistato kaip laiško autorius. Tą patį daro Petras, Jokūbas, Judas ir Jonas (pastarasis prisistato skirtingose savo laiškų vietose). Taip pat ir Laiško hebrajams autorius prisistato laiško pradžioje. Pats pirmasis laiško žodis – „Dievas“. Žinoma, jis parašytas žmogaus ranka, tačiau neaišku kieno. Kodėl neprisistato žmogus, parašęs šį laišką? Manau, pirmoji šio laiško eilutė pateikia šiek tiek tokias užuominas:

*„Dievas, kuris daug kartų ir įvairiais būdais praeityje kalbėjo tėvams per pranašus, šiomis paskutinėmis dienomis **prakalbo** mums per savo Sūnų“ (Hbr 1:1).*

Kas praeityje kalbėjo Izraelio tėvams per pranašus? Dievas. Keliolika pranašų kalbėjo, rašė žydų tautai, ir jų raštus mes turime Biblijoje. Tačiau, pasibaigus praeities laikotarpiui, Dievas nebekalba per pranašus Izraelio tautai, o skelbia žinią pagonims per apaštalą Paulių. Visa tai jau vyksta beveik du tūkstantmečius ir nežinia kiek dar ilgai vyks. Jau du tūkstančius metų Dievas nekalba Izraelio tautai. Tačiau užbaigęs dabartinį amžių, Dievas po ilgo tylėjimo vėl prabilo Izraelio tautai, pradėdamas Laišką hebrajams. Tai turbūt logiškiausia prielaida, kodėl laiško hebrajams autorius neturi žmogaus vardo, nes tai – pats Dievas, kuris praeityje kalbėjo Izraeliui, o po to du tūkstantmečius tylėjo (ir dar tebetyli), o ateityje vėl jiems prabilo.

Visgi svarbiau yra ne tai, kas parašė Laišką hebrajams, bet **kam** šis laiškas yra skirtas. Pirmose laiško eilutėse labai aišku, kad Dievas „šiomis paskutinėmis dienomis“ prakalbo tai pačiai grupei žmonių, kuriai Jis praeityje kalbėjo per pranašus – Izraelio tautai. O ir pats laiško pavadinimas daug ką pasako – „Laiškas hebrajams“, iš ko nesunku suprasti, kad šis laiškas skirtas Izraelio tautai. Tą puikiai įrodo ir pats laiško turinys. Laiške aiškiai išdėstoma Izraelio tautai, kad jiems nebereikia Mozės įstatymo kunigų, aukojusių ožkas ir jaučius už Izraelio nuodėmę, nes pats Kristus, kaip užbaigta auka, atpirko Izraelį visiems laikams. Izraeliui nebereikia šventyklos žemėje, nes pats Kristus kaip aukščiausiasis kunigas, kuris niekada nemiršta, įėjo į Dievo šventyklą danguje. Kristus Izraelio tautai tapo geresnė auka nei Senojo Testamento aukos ir geresnis kunigas už mirtinguosius, žemiškuosius Senojo Testamento kunigus. Vien šios tiesos, aiškiai

išdėstomos Laiške hebrajams, atidžiam skaitytojui duoda suprasti, jog tai – grynai žydiškas laiškas. Šio laiško kontekstas aiškiai parodo, kad laiškas yra parašytas tokiai grupei žmonių, kurie gyveno pagal Mozės įstatymą – turėjo kunigus, šventyklą, aukoję gyvulių aukas ir panašiai. Jame net nekvepia Kristaus kūnu, kuriame nėra nei žydo, nei pagonies. Apie Krsitaus kūną rašoma išskirtinai tik apaštalo Pauliaus laiškuose. Mums skirtuose laiškuose nėra to, kas rašoma Laiške hebrajams, nes mes niekada neturėjome kunigų, mes niekada neaukojome ožių ir jaučių, mes niekada neturėjome šventyklos ir t.t. Mes Senojo Testamento laikais buvome pagonys, kuriems Dievas nedavė Mozės įstatymo, mes buvome „be Kristaus, be Dievo pasaulyje, svetimi Izraelio sandraugai“ ir t.t. Tai, ką mums, Kristaus Kūnui, rašo apaštalas Paulius ir kas rašoma Laiške hebrajams Izraelio tautai, yra du skirtingi dalykai – kaip ir Kristaus Kūnas bei Izraelio tauta yra skirtingos žmonių grupės. Kristaus Kūnas – tai grupė žmonių, kurioje nėra nei žydo, nei pagonies, tai visiškai **naujas kūrinys**, pagimdytas Pauliaus evangelijos. Izraelio tauta – tai **dvylika Izraelio genčių**, prasidėjusių per Abraomą ir gyvenusių pagal Mozės įstatymą.

Paprastai bent kartą per savaitę pasitikriname savo pašto dėžutę. Kartais pasitaiko, jog per klaidą į mūsų dėžutę laiškiniukas įmeta kitam žmogui adresuotą laišką. Tačiau nors svetimas laiškas ir atsiduria mūsų rankose, mes jo nepasisaviname, nepriimame, kaip rašyto mums, nes suprantame, kad jis parašytas kažkam kitam, tiesa? Jei atskiriame svetimus laiškus nuo tų, kurie adresuoti mums, tai ar ne tą patį turėtume daryti ir skaitydami Bibliją? Taip, tiesa, kad **visas Raštas yra mums duotas skaityti ir studijuoti**, bet tai nereiškia, kad mes turime pasisavinti jame surašytus svetimus laiškus, skirtus kitiems. Laiškas hebrajams yra parašytas ne pagonims, ne Kristaus kūnui, bet Izraelio tautai. Apaštalas Paulius mums rašo:

*„**Studijuok**, kad pasirodytum išmėgintas Dievui, darbininkas, neturintis ko gėdytis, **teisingai padalijantis tiesos žodį**“ (2Tim 2:15).*

Mes turime teisingai padalinti tiesos žodį – turime teisingai atskirti vienas tiesas nuo kitų, t.y., atskirti Izraeliui parašytas tiesas nuo tų, kurios parašytos mums.

„Paskutinėmis dienomis“, ateityje, Dievas vėl prabilis Savo tautai Izraeliui, pradėdamas Laišku hebrajams, kuriame ir rašoma apie „ateinantį pasaulį, apie kurį mes kalbame“ (Hbr 2:5) ir užbaigdamas jiems kalbėti Apreiškimu Jonui.

Ateinančiame laikotarpyje Dievas įgyvendins visus pažadus, duotus Izraelio tautai, ką Jis buvo jiems kalbėjęs praeityje per Abraomą, įstatymą ir pranašus. Kol kas jiems duoti pažadai yra „užšaldyti“, nes dar nepasibaigęs šiandieninis, dabartinis laikotarpis, dar tebeskelbiama pagonių apaštalo Pauliaus evangelija, dar neįėjo „pagonių pilnatvė“. Mes nežinome, kada įtikės paskutinis Kristaus kūno narys, ir mes „būsime pagauti į orą susitikti su Viešpačiu“. Bet žinome, jog šiandien mes negyvename nei pagal Senąjį Testamentą, nei pagal Mato-Jono Evangelijas, nei pagal Apaštalų darbus, nei pagal hebrajams surašytus laiškus, kuriuose Dievas atskiria dvi žmonių grupes, Izraelį ir pagonis, skirtingai su jomis bendraudamas. Mes gyvename pagal Pauliaus laiškuose surašytą Evangeliją, kur **nėra** nei žydo, nei pagonies, nes Dievas vykdo kitokią programą.

Apaštalas Paulius tris kartus savo laiškuose surašytą Evangeliją vadina „**mano** [Pauliaus] evangelija“, nes ji yra išskirtinė, Pauliui duota Evangelija. Dievas norėjo, kad ji vadintųsi Pauliaus evangelija, kad ji būtų išskirta iš kitų. Laiške galatams ji vadinama „Neapipjaustymo evangelija“:

*„Man buvo patikėta **neapipjaustymo** evangelija, kaip Petrui **apipjaustymo**“ (Gal 2:7).*

Tai – Evangelija, skirta mums, pagonims. Ne veltui Paulius kreipiasi į mus: „*Aš kalbu jums, pagonys, kadangi aš esu pagonių apaštalas*“ (Rom 11:13), kad mes atkreiptume į tai dėmesį, jei dar klaidžiojame nežinodami, ką Dievas mums nori pasakyti. Dievas šiandien kalba mums tiesiogiai, ne per Izraeliui duotus pažadus, sandoras, įstatymą ar per Apipjaustymo evangeliją, bet **per mums skirtą Neapipjaustymo evangeliją**. Apaštalas Paulius kreipiasi į mus:

*„Pagal Dievo man duotą malonę aš, kaip išmintingas pagrindinis statytojas, **padėjau pamatą**, o kitas ant jo stato. Bet tegul kiekvienas žiūrisi, kaip ant jo stato“ (1Kor 3:10).*

Mes turime statyti savo krikščionišką gyvenimą ant Pauliaus mums padėto pamato. Tai ne šiaip sau pasiūlymas, tai – Dievo valia:

*„Jei kuris mano esąs pranašas ar dvasinis, tas tepripažįsta, kad tai, ką jums rašau, yra Viešpaties **įsakymai**“ (1Kor 14:37).*

Paulius mums surašė Dievo žinią ne tam, kad mes savo nužiūra pasirinktume iš Rašto tai, kas mums patinka, bet Viešpats per jo surašytus laiškus mums pateiktų įsakymus. Tai labai rimtas pareiškimas iš Dievo, kurio turime paisyti. Anksčiau mes buvome „be Kristaus ir be Dievo pasaulyje“, neturėjome jokių privilegijų, mums Dievas nekalbėjo ir nedavė Rašto, mes buvome kaip sausa žemė, ant kurios nelijo lietus. Tačiau dabar Dievas prakalbo į mus asmeniškai per mums siustą apaštalą Paulių. Tad su džiaugsmu priimkime mums siustą pasiuntinį iš Dievo, skaitykime, ką jis mums parašė, ir gyvenkime pagal tas nuostabias tiesas!

